

Pavens budskap til verdensmisjonsdagen 2014

Pave Frans' budskap til Verdensmissionssøndagen, 26. oktober 2014. Oversatt til norsk av diakon Sindre-Jacob Bostad

Kjære brødre og søstre. Selv i dag er der fortsatt mange mennesker, som ikke kjenner Jesus Kristus. Derfor er «Mission Ad Gentes» av største nødvendighet. Alle kirkens medlemmer er kalt til å bidra til at Kirken er misjonerende i sitt vesen: Kirken er kalt til å være ”i oppbrudd”.

Verdensmisjonssøndag tilbyr de troende på de forskjellige kontinenter en spesiell mulighet for gjennom *bønn* og gjennom konkrete tegn på *solidaritet* å understøtte den unge Kirke i misjonslandene.

På denne dag utgjør nåde og glede det sentrale i festen. Nåde, fordi Helligånden, som Faderen har sendt, skjenker visdom og styrke til alle som anerkjenner dens virke. Glede, fordi Jesus Kristus, Faderens sønn, som ble sendt for å evangelisere verden, støtter og ledsager vårt misjonsvirke. Med henblikk på gleden hos Jesus og disiplene som ble utsendt som misjonærer, vil jeg minne om en bibelsk beretning, som vi finner i Lukasevangeliet (10,21-23). Evangelisten beretter, at Herren sendte de 70 disipler to og to ut til byer og egne for å forkynne Guds rikes komme, og for å forberede mennesker på møtet med Jesus. Etter at de hadde oppfylt denne misjonsbefaling, vendte de tilbake fylt av glede. Gleden er et gjennomgående tema i denne uforglemmelige første misjons-erfaring. Den guddommelige mester sa til dem: ”*Gled dere ikke over at åndene adlyder dere, men gled dere over at deres navn er innskrevet i himmelen*”. I denne stund ropte Jesus, fylt av Helligånden, og full av glede: ”*Jeg priser deg, Far*” (...) og vendt mot apostlene sa han til dem alene: ”*Salige er de, hvis øyne ser, hva dere ser*” (Lk 10,20-21.23).

Lukas har vist oss tre scenarier. Først talte Jesus til apostlene. Så vendte han seg til Faderen, og derpå talte han på nytt til apostlene. Jesus ville dele sin glede med apostlene, en glede som var annerledes og overgikk hva de hittil hadde opplevet. Apostlene var fylt av glede, begeistrede over bemyndigelsen til å fjerne demoner fra mennesker. Men Jesus advarte dem imot å glede seg for meget over den nyvunne fullmakt, men desto mer skulle de glede seg over den kjærlighet de hadde mottatt: ”*Gled dere over, at deres navn er innskrevet i himmelen*” (Lk 10,20). Faktisk hadde de fått forært opplevelsen av Guds kjærlighet, likesom muligheten for å gi denne videre. Og denne opplevelse hos apostlene gir Jesus anledning til hjertets glade takknemlighet. Lukas sammenfattet denne jubel i treenighetens fellesskap: Jesus jublet: ”*Fylt av Helligånden, full av glede*” og vendte han seg mot Faderen, for å prise ham. Dette øyeblikk av inderlig glede sprang ut av Jesu dype kjærlighet til sin Far, himmelens og jordens hersker, skjult for alle de kloke og vise, men åpenbart for de umyndige (Lk. 10,21). Gud har skjult og åpenbart, og i denne lovsang trer først og fremst det åpenbarte frem. Hva er det Gud har åpenbart og skjult? Hans rikes mysterier, opprettelsen av det guddommelige herredømme i Jesus og seieren over Satan.

Gud har skjult dette for alle dem som er for opptatt av seg selv og mener for lengst å vite alt. De er samtidig blendet av egen stahet og gir ikke Gud noen plass. Man kommer lett til å tenke på noen av Jesu samtidige som han igjen og igjen advarte imot, men den fare består til enhver tid, og omfatter også oss. De *umyndige* er derimot de ydmyke, de enfoldige, de fattige, de utstøtte, de om ikke har noen stemme, og som er utmattet og undertrykte – dem betegner Jesus som ”salige”. Vi kommer til å tenke på Maria, på Josef, på fiskerne fra Galilea og på apostlene, som Jesus på sin vei kalte til seg.

”*Jeg takker Deg, Far,...for dette var velbehagelig for Deg*” (Lk. 10,21). Dette utbrudd fra Jesus forstår man i forbindelse med hans indre glede, hvor viljen viser til en frelsesplan fra Faderen til menneskene. Jesus har jublet over bakgrunnen for denne guddommelige godhet, for Faderen har besluttet å elske mennesker like så mye som han har elsket sin Sønn. Lukas beretter om en lignende glede hos Maria: ”*Min sjel opphøyer Herren, og min ånd har frydet seg i Gud, min Frelser*” (Luk. 1,46-47). Her dreier det seg om det glade budskap som fører til frelsen. Maria bar Jesus i sitt skjød, hun besøkte Elisabeth, hvor hun fylt av Helligånden jublet av glede og sang Magnifikat.

Da Jesus så at apostlene hadde oppfylt deres oppgave med suksess og derfor var fylt av glede, jublet også han i Helligånden og vendte sig mot Faderen i bønn. Begge steder dreier det seg om gleden over den aktuelle frelse, idet den kjærlighet, som Faderen har til sin sønn, rekker til oss gjennom Helligåndens virke, omgir oss og lar oss tre inn i Treenighetens liv.

Faderen er gledens kilde. Sønnen er dens åpenbaring og Helligånden beskjeler oss med den. Straks etter Faderens lovprisning innbyr Jesus oss til, som evangelisten Matteus sier: *"Kom til meg alle dere som strever og bærer store byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er mild og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for sjelene deres. For mitt åk trykker ikke og min byrde er lett"* (11,28-30).

Evangeliets glede fyller hjertet og hele livet hos dem som møter Jesus. De som lar seg frelse av ham, er befridd fra synd, fra sorgmodighet, fra indre tomhet og fra ensomhet. Sammen med Jesus Kristus kommer til stadighet, igjen og igjen, gleden" (Gaudium, 1). Møtet med Kristus har Jomfru Maria opplevd på en særlig måte og hun ble dermed *"causa nostra laetitiae"* (årsak til vår glede). Apostlene derimot ble kalt til å være med Jesus og til å bli utsendt av ham, så de kunne forkynne (Mk. 3,14), og slik bli fylt av glede. Hvorfor lar vi oss ikke også rive med av denne gledesstrøm?

"Den store fare i verden i dag med dens mange og beklemmende konsum-tilbud er en individualistisk tristhet, som oppstår i et makelig, begjærlig hjerte, ut fra den sykelige søken etter overfladiske forlystelser, ut fra en skjev åndelig holdning" (Evangelii gaudium, 2). Av den grunn har menneskeheten et stort behov for å oppleve frelsen gjennom Kristus. Apostlene er de som hele tiden tilegner seg mer av Jesu kjærlighet og som lar seg prege av den lidenskapelige brann for Guds rike, slik blir de budbringere av Evangeliets glede.

Biskopene, som øverstansvarlige for forkynnelsen, har til oppgave å styrke samarbeidet i deres lokale kirkers engasjement for misjonen. Dertil skal de ta høyde for at gleden ved å gjøre Jesus Kristus kjent, også blir et ansvar for å forkynne på fjernere liggende steder, også ved å gå ut til periferien i eget distrikt, hvor særlig fattige venter. I mange områder mangler det kall til presteembetet og til det gudviede liv. Ofte kan dette forklares med at det i menighetene mangler en smittende apostolisk iver, der er ingen begeistring og kallet er ikke tillokkende. Evangeliets glede oppstår i møtet med Kristus og av å dele med de fattige. Derfor oppmuntrer jeg alle sogn, foreninger og grupper til et intensivt broderlig liv, som bygger på kjærligheten til Jesus, og som tar hensyn til de mest nødlidendes behov. Hvor gleden, iveren og ønsket er til stede, til å ville bringe Kristus til de andre, oppstår der også *ekte kall*. Blant disse skal kall hos legfolk til misjon også nevnes. Bevisstheten om identitet og sendelsen hos troende legfolk i kirken økt. På samme måte som bevisstheten om at de er kalt, spiller de en tiltakende vesentlig rolle i utbredelsen av Evangeliet. Av samme grunn er en god utdanning med henblikk på et virkningsfull apostolat av stor betydning.

"Gud elsker en glad giver" (2 Kor. 9,7). Verdensmisjonssøndag er også en dag hvor vi gjenoppliver ønsket om og den *moralske* forpliktelse til *gledelig* deltakelse i *Mission ad gentes*. Den personlige gave er et tegn på vårt eget offer, først for Herren men også for medmennesket. For det personlige materielle bidrag skal være verktøy til evangelisering for en menneskehet, som utspringer av kjærlighet.

Kjære Brødre og søstre, på denne Verdensmisjonssøndag går mine tanker til alle lokale Kirker. Vi må ikke la gleden ved evangeliseringen løpe fra oss! Jeg innbyr dere til å dykke ned i Evangeliets glede og å hegne om den kjærlighet som er i stand til å opplyse deres misjonsskall. Jeg kaller dere på denne indre pilgrimsreise til å vende tilbake til den *første kjærlighet*, vår Herre Jesus Kristus, som har varmet den enkeltes hjerte for at vi kan fastholde gleden. Herrens apostel fastholder gleden, når han er hos ham, når han gjør hans vilje, når han gir Evangeliets tro, håp og kjærlighet videre. Til Maria, forbilde på den ydmyke og gledesfylte evangelisering, vender vi oss i bønn, så Kirken blir hjem for de mange, blir til mor for alle folk og muliggjør en ny verdens tilblivelse.

AMEN

